

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

11. Vtrum leges pontificiae non obligent, nisi in singulis Prouinciis
promulgentur? Idem est dicendum de aliis nouis Pontificiis
Constitutionibus, quando contrarium non exprimitur. Ex part. 5. tract. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76413)

de setamaron. Ita et sic. Dicendum est igitur cum Suarez & aliis, ubi supra, contra Barbosam, & alios, dicta Patrum non habere vim legis, eò quòd inveniatur inserta in Decreto Gratiani, nisi ab aliquo Pontifice fuerint canonizata, vel inter Decretales aliquando inveniuntur, nec adest consuetudo, in contrarium. Vide supra citatos Doctores, qui respondent ad omnia Adversario argumenta: vide remanebunt soluta ea, quæ superius Molfesius adducit.

RESOL. X.

An leges Pontificiae ut obligent, necesse sit, ut promulgentur in singulis Diocesis, & Provinciis?
Et an Pontificia leges statim post duos menses à publicatione Romæ facta, totam obligent Ecclesiam, neque necessaria sit publicatio in singulis Provinciis, & Diocesis?
Et deciditur leges Pontificias usque consuetudine receptas (ut est Bulla Cæne, & similes Constitutiones contentæ in Decreto) & cæteras non indigere promulgatione facta in Provincia. Ex p. 1. tr. 10. Ref. 8.

Sup hoc in Refol. seq. & infra in Ref. 11. §. 1. v. que ad lin. 7. & breuiter in fin. & in ref. 15. recitantur in §. ult. & in Ref. 272. ad lin. 9. & in §. Nec obstat. & in tom. 1. Ref. 345.

§. 1. Negatiuam sententiam docet Tannerus in p. 2. disp. 9. §. 5. dub. 3. n. 118. Angu. tract. de leg. rom. 1. lib. 4. contr. 1. n. 27. & 28. Pontius de matrimonio, lib. 5. c. 7. num. 2. Berti in explicat. Bullæ Clemens VIII. de largit. muner. part. 7. principali. Layman ubi infra, n. 4. Castellinus in tract. de elect. can. §. 10. Lorca in p. 2. tom. 2. disp. 18. de legib. Fernandez in exam. Theol. in §. ult. & in mor. part. 2. c. 3. §. 3. n. 1. in fin. Rodriguez 99. regul. tom. 1. tom. 7. tr. 1. q. 6. art. 3. Graffius in conf. tom. 1. lib. 3. conf. 9. n. 4. de regularibus. Malderus in 2. 2. q. 90. art. 4. dub. 3. Villalobos in summa, tom. 1. tract. 2. dub. 12. n. 5. Marius Antoninus lib. 1. resol. 122. casu 1. Eyllucius tom. 2. tract. 21. cap. 11. n. 397. Sayrus in Clauis Regia, lib. 3. c. 5. n. 7. Coriolanus in Bulla Cæne, ubi de absoluteione, in fine, fol. mibi 975. Granado in part. 2. controuers. 7. tract. 3. part. 1. disp. 11. sect. 2. n. 17. Vgolinus contra Venetos c. 1. §. 1. num. 4. Suarez de legibus lib. 4. c. 15. n. 2. Salas etiam de legibus disp. 12. sect. 2. n. 10. Valentia tom. 3. disp. 7. q. 5. punct. 5. Valquez in part. 2. tom. 2. disp. 156. c. 2. Azor. part. 1. lib. 5. c. 5. q. 3. Duar. in explicacione Bullæ Cæne lib. 3. §. 1. q. 1. n. 17. Molfesius in summa, tom. 1. tract. 9. c. 8. n. 38. cum multis aliis.

2. Probat hęc opinio. Primò, ex communi praxi: nam omnes causæ, quæ ex toto terrarum orbe deferuntur ad Romanam Curiam, non definiuntur, nisi iuxta Regulas Cancellariæ, & alias leges, quæ tantum Romæ promulgatæ sunt: ergo, &c. Secundò, Bulla Cæne Domini nusquam, nisi Romæ, solet promulgari. Tertio, quia Pius IV. in sua Bulla, in qua confirmavit Concilium Tridentinum, voluit, ut leges dicti Concilij, quæ pertinent ad reformationem, & ius canonicum, ubique inciperent obligare Calend. Maij ann. 1564. post promulgationem Romæ factam. Quarto, quia, cum Pontificibus expedire videtur, ut eorum Bullæ promulgentur in singulis Provinciis, id speciatim decernunt, ut patet in Bulla Sixti V. contra Astrologos. Ergo, cum publicationem omittunt, non iubentes, ut efficiatur; signum est, eosdem Pontifices velle, ut facta Romæ promulgatione, nulla alia opus sit, ut eorum leges in singulis Provinciis obligent.

3. His tamen minime suffragantibus, contrariam sententiam docent viri doctissimi, ut Serarius in suis Opusc. theol. tom. 1. disp. de legib. n. 56. & seq. Sa verb. lex. n. 9. Solerus de potestate Confess. c. 9. q. 5. Medina in p. 2. q. 90. art. 4. dub. 1. post. 2. concl. & dub. vlt. conclus. 5. Angelus verb. Lex. n. 13. & otus de inst. lib. 1. q. 1. art. 4. Ludovicus Carbp de leg. lib. 3. disp. 9. Conradus in p. 2. q. 90. art. 4. ad 2. Mirandæ in Manual. Prelat. tom. 2. q. 25. art. 4. conclus. 5. Victorcellus in notis ad Manual.

Nauarri, c. 23. n. 40. & Molina de iustitia tom. 2. tract. 2. disp. 395. n. 4. ubi sic ait: [Opinio illa, quod potestatis le- Sup. hoc in-
ges statim post duos menses à publicatione Romæ facta, totam obligent Ecclesiam, neque necessaria sit publicatio in singulis Provinciis, aut Diocesisbus ad effectum, quòd nullus præsumatur illas ignorare; profectò non est tam certa, quàm certa supponitur; quin potius contraria meo iudicio est probabilior.] Ita Molina: & hanc sententiam probabilem, & tutam esse in conscientia, putat Layman in Theol. moral. lib. 1. tract. 4. c. 3. Becanus in summ. Theolog. p. 2. tract. 3. c. 6. n. 5. & 6. in fin. Homobonus de exam. Eccles. part. 2. tr. 12. c. 3. q. 10. in fin. Lessius verò de inst. lib. 2. c. 22. dub. 13. n. 28. & Valquez cum Granado ubi supra, eorum sententiam vocant tantum probabiliorē: ergo secundum illos ista erit probabilis.

4. Nec destituta videtur rationibus hęc sententia: nam nimio durum esset, si statim atque Romæ promulgatur aliqua lex pontificia, obligaret Christianos per totum mundum dissipatos. Secundò, in multis locis Concilij Tridentini leges non seruantur: quia ibidem non fuerunt promulgatæ. Tertio, id colligitur ex c. cum infirmis, de pen. & remiss. ubi statuitur legem Concilij generalis, quæ circa Medicos lata est, non prius obligare Medicos, quàm fuerit à locorum Ordinariis promulgata. Ergo etiam Constitutio Papæ non ligat in Diocesisbus, ubi non fuerit promulgata. Restat modò respondere ad argumenta contrariæ sententiæ. Ad primum respondetur, Iudices Curie Romanæ iudicare secundum opinionem probabiliorē, quæ adest, Constitutiones pontificias tantum Romæ publicatas obligare in foro externo, & conscientia: sed ex hoc non sequitur, contrariam sententiam esse falsam: & ita in simili casu respondet Becanus ubi supra, q. 7. n. 3. in fin. & ita etiam in simili casu de stylo Curie Romanæ respondet Fagundez de præcept. Eccles. tract. 2. lib. 8. c. 8. n. 138. & Granado in part. 2. contract. 7. tract. 3. part. 1. disp. 11. sect. 2. n. 15. Igitur dicendum est, quòd praxis illa, quam afferunt, fundatur in probabilitate contrariæ sententiæ; non tamen tollit probabilitatem alterius. Ad secundum respondeo cum Reginaldo tom. 1. lib. 13. c. 16. n. 155. Constitutiones pontificias vsu, atque consuetudine receptas, (ut est Bulla Cæne, & similes Constitutiones contentæ in Decreto), & cæteras non indigere promulgatione facta in Provincia. Ad alia argumenta respondet Molina, ubi supra, num. 6. Ego verò putò, non esse necessariam promulgationem, ut lex pontificia obliget: & dedò tene primam sententiam.

RESOL. XI.

Verum leges Pontificia non obligent, nisi in singulis Provinciis promulgentur?

Idem est dicendum de aliis nouis Pontificiis Constitutionibus, quando contrarium non exprimitur. Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 1. Ref. 25.

§. 1. Non obligare docent plures Doctores, quos addo Cælestinum in compend. Theol. mor. tract. 3. c. 7. & Ref. antecedens, & in tr. 8. c. 17. Du Vallium in 1. 2. D. Thome, tract. de legibus, q. 1. art. 5. Marchantium in herro Pastorum in ref. Pastor. primæ an- c. 4. q. 21. & latè Ioannem Vvigers, publicum Professor. forem sacre Theologiae in Academia Louaniensi in 1. 2. D. Thome, q. 69. art. 4. à n. 84. vsque ad n. 93. & quia codex rarus est, ponam per extensum eius verba; sic enim ait. Leges non tantum Imperiales, & ciuiles, sed etiam Pontificia & Ecclesiastica, quæ irritatoria sunt contractuum, non obligant nisi sint promulgatæ in singulis Provinciis, & Diocesisbus, & idem potest probabiliter teneri, etiam de aliis nouis Pontificiis Constitutionibus.

Constitutionibus quando contrarium non exprimitur. Probari autem primò potest eodem argumento ducto ex c. si in adiutorium, dist. 10. & ex c. de noui operis nunciacione, quo authores ad præcedentem propositionem citati eandem confirmant, quia Canones non magis statunt aliquid peculiare contra ius ciuile quoad alias Cõstitutiones Ecclesiasticas, quàm quoad leges Pontificias irritantes contractum. Ergo tam in illis, quàm in his procedit argumentum. Confirmatur, quia Pontifex Pius IV. in Bulla supra citata, quæ incipit, *Sicut ad Sacrorum*, satis significat se quoque motum dispositione iuris communis ad concedendam iustam temporis moram, antequam decreta Concilij Tridentini circa reformationes inciperent obligare, & fortitè effectum; quidni ergo etiam hoc de æquitate, & benignitate Pontificis præsumendum est, quod in suis nouis Constitutionibus intendat se conformare dispositioni iuris communis quoad loca promulgationis, quemadmodum quoad tempus obligationis. Neque refert in eadem Bulla Pontificem declarare decreta Concilij ad reformationem & ius positium spectantia, à certo die ibi expresso omnes obligari cõpisse; tum quia ex toto Christiano Orbe fuerant ad Concilium illud Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi euocati, qui sufficienter de illis decretis erant instructi, utpote qui & ipsi decreta illa condidit, & poterant in suis Prouinciis, & districtibus facere illa innouescere, tum etiam quia Pontifex mox à confirmatione, & promulgatione Romæ facta studiosè mandauit illa statim ad impressionem tradi quo commodius per Christiani nominis Prouinciis & Regna diuulgari possent, ut loquitur in Bulla Confirmationis dicti Concilij, quæ incipit, *Benedictus Deus*, quare poterat existimare ea iam post trimestrè, vel amplius sufficienter apud omnes esse diuulgata, & promulgata, nisi forsitan apud eos, quorum contumacia obstiterat, qui ideirò ab obligatione meritò non erant eximendi. Accedit quòd Pontifex loquitur generaliter de decretis omnibus ad dictam reformationem, iusque positium spectantibus, inter quæ etiam sunt plurima derogatoria priuilegiorum, diuersarum facultatum & gratiarum, ut refert Pontifex Pius I V. in Bulla ea de re edita, quæ incipit, *In Principis Apostolorum sedes*, cuiusmodi tamen leges, & constitutiones plerique, qui ab hac propositione dissentiunt, admittunt, & volunt non prius vim habere, quàm fuerint denunciatae in Prouinciis, aut Diocesis, vel iis, quibus gratiæ & priuilegia concessa fuerint, ut patet ex dictis circa propositionem septimam; sed quoad rem satis iam ante responsum est. Probat secundò, quia communis est interpretum iuris tum Canonici, tum Ciuilibus sententia, ut ex Abbate & Felino ad c. 1. de reuoca. & puer. refert Azorius supra c. 4. §. 1. legem, quæ vti non recipitur, carere vi, seu non obligare, quamuis Principis autoritate sit constituta & promulgata, quod etiam indistinctè de legibus tam Pontificiis, quàm ciuilibus docent ipse Azorius eodem loco, Greg. à Valentia supra q. 5. punct. 5. qui addit esse communem sententiam Iuristarum, & Theologorum, & Tannerus loco supra cit. dub. 4. de plerisque saltem Pontificiis, quod an verum sit, dubio sequenti videbimus. Interim, & alij plures Theologi, quando agitur de diuersis nouis constitutionibus Pontificum in particulari, idem videntur sentire, quando excusant non obferuantes: propterea quòd in talibus vel talibus Prouinciis non sunt receptæ, idque potissimum ex hoc capite, quia non censetur Pontifex proponere legem, nisi tacitè sub illa conditione. Quare quantò magis æquitati, & rationi consentaneum est, magisque dignum sanctæ Sede, præsumi de eius benignitate, & moderatione, quòd insistendo, & se voluntariè conformando dispositioni iuris communis, non sit eius intentio per constitutiones suas obligare Regna & Prouinciis,

ubi illa promulgata non fuerint, quàm de eius voluntate præsumere, quod non velit eas vim habere in partibus, ubi promulgata fuerint, idè quia vti non recipiuntur à populo, sanè tanto videtur habenda verisimilior doctrina iam exposita in propositione decima præ illa, quæ tradit leges Pontificias non obligare propter non vsum, siue quia non recipiuntur à subditis: quis autem non videat æquius esse, & rationabilius, & magis dignitati conueniens, Principem nolle legem habere vim, quia in Prouinciis non est promulgata, quàm quia populus promulgatam non acceptat, aut ad vsum & praxim non adducit, ergo, &c.

2. Addi denique potest admodum grauis & iusta ratio voluntatis talis Pontificis; quia Ecclesia est Regnum spirituale amplissimum, per omnes Orbis partes diffusum, & sine comparatione excedens latitudinem Romani Imperij; Quare impossibile est quòd leges Ecclesiasticæ in vrbe Roma duntaxat publicatæ innouescant, aliquousque vniformitè per totam Ecclesiam, aut per diuersa Regna, & Prouinciis, ubi non sunt promulgatæ, quamuis ex occasione possint aliqui hic, vel illic inaudire. Velle autem sic lege obligare sparsim per mundum aliquos qui casualiter, vel ex accidente inaudierunt, & relinquerent legem illam Romæ publicam, reliquis vbiq; pro maxima parte omninò ignorantibus, aut non sufficienter & debitè informatis, esset inducere magnam difformitatem in ratione agendi, & viuendi inter fideles, in vniuersam Prouinciis, & locis commemorantes, & magnam confusionem, quæ inde nata est, sequi. Esset quoque multos conijcere in varias animi anxietates, & scrupulos conscientia, qui aliquid de lege audiissent, quàm tamen viderent passim non obseruari. Vnde sapius & ipsi, etsi cuperent, non tamen commode, aut conuenienter possent illas obseruare.

3. Deinde licet fideles omnes pariter sint subiecti Summo Pontifici, tãquam Christi Vicario in terris, & capiti vniuersalis Ecclesiæ militantis; nihilominus quemadmodum iuxta politicam gubernandi rationem, non eodem leges semper conueniunt omnibus populis, nec vbiq; sunt futuræ vtilitates, ita quoque frequenter potest accidere, quòd iuxta regulas prudentiæ Christianæ iudicabitur expediens, ut aliquæ leges Ecclesiasticæ quæ non sunt de rebus admodum necessariis, non imponantur certis Prouinciis, & populis, super quibus sancta Sedes libenter desiderat informari, quia nouit sibi datam potestatem in adificationem, non in destructionem. Hoc autem conuenientiùs fieri poterit, si dicamus leges eius ex ipsius voluntate non obligare prius quàm in Prouinciis fuerint promulgatæ. Si namque Ordinarij locorum habeant iusta motiua, quare existiment eiusmodi leges non fore vtilis pro tempore & loco, sed forsità perturbatiuas, magis licebit de istis sanctam Sedem informare, & desuper eius expectare iudicium prius, quàm promulgentur vel apud populum, ut latae, & obligatæ enuncientur. Ob quas & similes causas dictum fuit meritò fuisse ab Imperatore ordinatū, quòd leges eius vim, & robur non haberent in Prouinciis, in quibus non fuerint promulgatæ. Quare eum gubernatio Ecclesiæ, sicubi contrarium in Ecclesiasticis constitutionibus non reperitur expressum, solet imitari regimè & leges Imperij, quod Canones supracitati indicat, meritò quoq; propter illas, & alias existimare licebit SS. D. N. ex sua voluntate vti in legibus inducendis pari prouidentia & benignitate, quibus ipse Imperator vtendum censuit, quando contrarium expressè non declarauerit; præsertim cum non minori commoditate possint per Prouinciis Ecclesiæ publicari leges Pontificiæ, quàm per Prouinciis Imperij leges Imperatorie, quando quidem in omnibus habeat tum suos Legatos, vel Nuncios Apostolicos, tum Ordinarios sibi subiectos, quibus promulgationem potest demandare, prout etiam frequenter facit per suos Nuncios moniti

Ordinarios, quatenus constitutiones Pontificias Romae editas, & publicatas curent in suis Prouinciis, & Diocesibus obseruari, & iis, quorum interest, insinua-
 fi, seu publicari, quod non ita pridem saepius apud nos quoque executioni demandarunt. Quare falli videtur in eo, quod dicit Valquez *disp. 157. n. 2. 1.* nullam hactenus legem, vel Bullam Pontificiam, plus quam in Curia Romana fuisse promulgatam, cum & Concil. Trid. pluribus in locis, vbi vniformiter aliquosque ab omnibus obseruatur, fuerit publicatum post promulgationem Romae factam. Imo Canones indicant manifeste Pontifices supponere leges, & constitutiones suas per Ordinarios esse in Prouinciis publicandas, etsi hoc non exprimant, & tunc contrauentores poenis subiacere. Colligitur euidenter ex *c. cum infirmis, de penitentiis & remissionibus*, vbi sic loquitur Pontifex. Si quis autem Medicorum huiusmodi nostrae constitutionis postquam per Praelatos locorum fuerit publicata, transgressor extiterit, tamdiu ab Ecclesiae ingressu arceatur, & c. vbi Pontifex omnino supponit, quod constitutio illa sit per Praelatos publicanda, quamuis constitutio istius non contingat mandatum, & tunc ea facta transgressores efficiantur rei. Quod si aliqua, siue Ecclesiastica, siue saeculares personae promulgationem malitiosam, aut alias indebitam impediunt, haud dubie praeter grauem reatum, quem impediendo incurrunt, etiam legis nexu tenebuntur, utpote quae illis sufficienter insinuata fuerit, neque cuiquam debeat sua suffragari malitia.

4. Dixi in propositione, quando contrarium non exprimitur, si enim Pontifex expressè declararet se velle ex magnis & grauioribus causis legem suam in vim solius promulgationis Romae factae sortiri robur, & effectum per omnes Christiani orbis partes, & vbiq; obligare, absque alia promulgatione, vel publicatione legis alibi ut facienda, ut verbi gratia, quia in multis Regnis & Prouinciis sciret legis suae publicationem indebitam & sine fundamento impediendam, negandum non erit, legem tunc vim & robur habituram apud omnes fideles, vbi innotuerit, etsi in Prouinciis, aut diocesibus ibi non fuerit publicata, quia tamen ordinata ratio inducendae legis cum fructu, & effectu per se videatur id postulare, quod talis adhibeatur eius promulgatio, ut certa ratione possit morali modo innotescere simul apud omnes, aut plurimos tempore illo, intra quod legislator velit eam obligare in talibus & talibus locis (cum alioquin vix possit humano modo fieri, quod vnquam istius sit in talibus locis obseruatio debita, quia antequam vtrumque apud plures innotuerit, iam propter mortam temporis diceret per non vsum elanguisse) tamen ex vrgentioribus causis, ut diximus, & quasi per accidens, & propter necessitatem poterit Pontifex legem etiam in tantum loco promulgatam velle vbiq; obligare, & hac sua voluntate accedente sic promulgatae robur & vim tribuere obligandi omnes, apud quos quomodolibet innotuerit. Neque obstat, quod Imperator sua lege in Metropoli residentis suae duntaxat publicata, non valeat forsitam omnes Imperij Prouincias (quamuis id vel maximè vellet) obligare, quia magnum intercedit hac in parte discretimen inter Pontificem, & Imperatorem, quia Imperator superioritatem & potestatem legislatiuam habet à populo, & proinde limitatam, seu modificatam iuxta mentem, & sensum populi: non existimantur autem prouinciae singulae, quae sunt corpora politica per se quodammodo perfecta, dedisse illam auctoritatem Imperatori, quod possit eas legibus suis ligare alibi, quam in ipsis Prouinciis promulgatis. Summus Pontifex verò habet supremam potestatem regendi Ecclesiam, & ordinandi omnia, quae ad eius regimen sunt necessaria, aut opportuna immediatè à Christo Domino, & proinde limitationem, aut modificationem à populo non recipit. Quando igitur ea sunt adhibita, quae ad essentialem

rationem legis, eiusque applicationem sunt requisita, obligabit ea vniuersaliter omnes, si Pontifex declarauerit illam esse suam intentionem & voluntatem. Sed contra antedicta opponitur ex Syluestro, consequens inde fore, quod multae Decretales Pontificis non obligarent, siquidem multae in multis Prouinciis non sunt vnquam promulgatae, in quibus tamen obligant, & seruantur. Ita Valentia *supra. disp. 7. q. 5. punct. 5.* vbi tamen admittit sententiam Soti esse probabilem. Respondeo negando consequentiam, quia ipsa receptio legis, seu Canon alicuius in communi corpore iur. quod vbiq; solet ex pulpitis audiri, & obseruari, est quaedam virtualis promulgatio legis, seu Canonis, etiam in singulis Prouinciis & Diocesibus, ut docet Tannerus *supra*; ideòque vult etiam constitutiones Pontificias irritatorias contractuum vim habere, quae in commune corpus iuris sunt redactae, quamuis aliter in Prouinciis non sint promulgatae, licet de aliis sentiat non habere robur, ut diximus, nisi in Prouinciis & Diocesibus fuerint promulgatae. Imò non tantum est quaedam virtualis promulgatio, sed bene actualis, & solemnis, quando passim in Academicis publicè ex cathedris praelentur, & explicatur, idque ex auctoritate Principum, qui leges, vel Canones condiderunt. Et haec omnia docet Vvigers *vbi supra*, cuius sententiam probabilem esse docet nouissimè Iacobus Gordonus in *Theol. mor. tom. 1. lib. 2. q. 10. c. 5. §. 2. n. 4.* & ex eadem Societate Nicolaus Baldellus in *disp. Theolog. tom. 1. lib. 5. disp. 18. n. 7.* Verum his non obstantibus, tu ne deferas tenere contrariam sententiam, quam ego docui loco citato, in principio huius resolutionis, cum multis Doctoribus, quos postea citat & sequitur Merolla in *disp. Theolog. tom. 2. disp. 4. c. 4. dub. 17. n. 150.* quibus nunc addo Montefinium in *1. 2. D. Th. tom. 2. disp. 20. q. 4. disp. 3. n. 96.* Pelantium in *1. 2. q. 108. art. 4. disp. 5. & Aucram in 1. 2. q. 95. sect. 4.*

RESOL. XII.

An leges Pontificiae non obligent, nisi post duos menses à promulgatione facta, quamuis aliquis statim sciat suam promulgationem?

Et notatur doctrinam huius Resolutionis admittendam esse in legibus Principum Supremorum, & secus autem si lex feratur ab aliquo Magistratu, qui habet in sua gubernatione Superiorem, ut Episcopus; nam tunc statim ex ipso tempore promulgationis obligat. Ex part. 1. tr. 10. Rel. 9.

§. 1. Statim obligare facta promulgatione, & non post duos menses, docet Tanner. in *p. 2. disp. 5. q. 6. dub. 1. n. 7.* Anguiano *rr. de leg. 10. 1. lib. 4. contr. 2. n. 17.* Valquez in *p. 2. disp. 156. c. 3. n. 14.* Homobonus de *exam. Eccles. p. 2. tr. 9. c. 3. q. 3.* Suarez de *le. g. lib. 3. c. 18.* lib. 4. c. 15. n. 11. & c. 17. n. 5. Salas etiam de *legib. disp. 12. sect. 3. n. 20.* Molina de *iust. tr. 2. disp. 395.* Malderus in *p. 2. q. 90. art. 4. dub. 3.* & Villalobos in *sum. 10. 1. tr. 2. dub. 14. n. 4.* vbi sic asserit: [Las leyes del Pontífice, si no es que señalan tiempo, en publicandose en Roma obligan, sin esperar à que pasen dos meses. El fundamento es, que la Auténtica, *vt noua facta Constitutiones*, no esta recebida en las leyes canonicas, como còsta del estylo.] Et ratio est: quia nulla lege ita statuitur: & lex illa Authentica non obligat Pontificem, nec alios Reges non subditos Imperio. Et licet Pontifex in *c. nouerit. de sententia excomm.* assignet duos menses pro monitione, ut qui fecerint statuta contra libertatem Ecclesiasticam, illa reuocent intra duos menses, alioquin in excommunicationem incurrerent; hoc non sequitur, necessarium esse pro promulgatione tempus duorum mensium, ut omnis lex Pontificia obliget: nam sunt aliquae leges, quae ex voluntate Principis seu Pontificis, non

Sup. hoc in Ref. seq. & supra in ref. 10 §. His. ad medium, à verif. Opinio illa. & in to. 9. tr. 2. Ref. 245 §. 1. in fin.